

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

(Πίναξ του Έρ. Σμιράδακι)

ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΙΝΙΑΤΣΙΟ ΙΓΚΛΕΖΙΑΣ

Κ Λ Ε Φ Τ Ε Σ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΝΤΙΑ. 45 χρόνων, ΠΕΔΡΟ, 60 χρόνων, ζητιάνοι. ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, 60 χρόνων, χαντζής, ΤΖΙΑΝΝΙ, 40 χρόνων, αλήτης.

(Σ' ένα χάνι της Μονκάδα. Έποχή σύγχρονη. Η σκηνή παριστάνει ένα παλιό αχυρώνα. Μπαίνει ο Βιτσέντζο, ο χαντζής, με την Κάντια και τον Πέδρο).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Έλ'ατε, φτάνουν τὰ λόγια!...
 ΠΕΔΡΟ.— Καλέ μου αφέντη, άκουσέ μας...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Σ'ας είπα όχι!...
 ΠΕΔΡΟ.— Σπλαχνίσου μας!...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Πλαγιάστε εδω χάμω, άν σ'ας άρέσει...
 ΚΑΝΤΙΑ, (ικτετευτικά).— Καλέ μου αφέντη, κάντε μας αυτή τη χάρη...
 ΠΕΔΡΟ.— Δέ βλέπετε πού είμαστε πεθαμένοι από την κούρασι!...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Γιατί γκρινιάζετε; Ποι θά όρθη καλύτερο άχερο από τούτο εδω ;
 Άντε, πλαγιάστε...
 ΠΕΔΡΟ.— Άφησέ μας, αφέντη, νά πάμ' άπάνω, έχει πού κοιμούνται όσοι έχουν λεφτά... Θα πληρώσω κι' εγώ ό,τι μου ζητήσεις...
 ΚΑΝΤΙΑ.— Μή φοβάσαι, αφέντη... θά σε πληρώσουμε...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Μά δέ βλέπετε τὰ χάλια σας ;...
 ΠΕΔΡΟ.— Θα ξεσκονιστούμε... Θα πλυθούμε καλά, προτού νά πάμε άπάνω...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Άντε!... Φτάνουν τὰ λόγια... Κοιμηθήτε εδω πέρα και νά είσαστε ήσυχαστημένοι πού' σας έμπασα στο χάνι μου...
 ΠΕΔΡΟ.— Άφέντη, δέν είμαι καλά... Είμαι άρρωστος... Πίστεψέ με...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (δύσπιστος).— Τί έχεις ;...
 ΠΕΔΡΟ.— Είμαι άρρωστος...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (πίο δύσπιστος ακόμη).— Άσε τὰ λόγια... Δέν έχεις τίποτα!...
 ΚΑΝΤΙΑ, (με λυπητερή φωνή).— Είμαστε πεθαμένοι από την κούρασι.

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Από πού έρχεστε ;
 ΠΕΔΡΟ.— Από τη Μπαρκελώνα,
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Και παρατονέστε γιατί ήρθατε από τη Μπαρκελώνα ως στη Μονκάδα ;
 ΠΕΔΡΟ.— Περατούσαμε όλη την ήμερα...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Και γιατί τάχα δέ μείνατε στη χώρα ;
 ΠΕΔΡΟ, (άόριστα).— Νά... γιατί...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Γιά ν' άκούσω...
 ΠΕΔΡΟ.— Θέλαν νά μάς κλείσουν μέσα,
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Στη φυλακή ;
 ΠΕΔΡΟ, (με φρίκη).— Θεός φυλάξει, αφέντη!
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Άμέ πού λοιπόν ;
 ΠΕΔΡΟ.— Στο Άσουλο...
 ΚΑΝΤΙΑ.— Στη Μπαρκελώνα δέν αγαπάνε τούς φτωγούς...
 ΠΕΔΡΟ.— Μονάχα τούς πλούσιους αγαπάνε, αφέντη...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καλά, καλά. Πλαγιάστε τώρα...
 ΚΑΝΤΙΑ.— Σπλαχνίσου μας, αφέντη!...
 ΠΕΔΡΟ, (κλαμιάρικά).— Είμαι γέρος κι' άρρωστος...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Φτάνει είπα!... Άντε, κοιμηθήτε... Καληνύχτα...
 ΠΕΔΡΟ.— Καληνύχτα... Δέν πειράζει...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Και νά μη ξανακούσω τη φωνή σας... (Κάνει νά φύγη).
 ΠΕΔΡΟ.— Α!... (Σιγανά, με μυστηριώδες ύφος). Άκουσε... αφέντη!
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (θαρετά).— Ούφ!...
 ΠΕΔΡΟ, (με τό ίδιο μυστηριώδες ύφος).— Άφέντη...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (δίχως όρεξι).— Τί τρέχει ;...
 ΠΕΔΡΟ.— Νά σε ρωτήσω κάτι...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Έλα, λέγε!...
 ΠΕΔΡΟ.— Άκουσε... Έλα πιο κοντά...
 (Σιγανά και με πιο μυστηριώδες ύφος).--
 Ερείς πως τριγωνάνε κλέφτες εδω κοντά, σ' αυτά τὰ μέρη ;
 ΚΑΝΤΙΑ, (τρομαγμένη).— Παναγιά μου!...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (κιντάζοντας τόν Πέδρο

ΠΕΔΡΟ.— Άφέντη, έχει τό νού σου! Τριγωνάνε κλέφτες εδω κοντά...

σά μάτια).— Λοιπόν ;
 ΠΕΑΡΟ.— Όλοι οι καρροτισσηδες λένε πως εδώ τριγύρω στη Μονακά κάθε νύχτα γίνονται κλέψεις... Είνε αλήθεια, αφέντη ; ('Ακούγονται από μακριά τὰ σκυλιά που γαυρίζουν).— 'Ακούς, ακούς τὰ σκυλιά ;...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (καχύποπος).— Καί... γιατί με ρωτάς αν τ' ακούω ;...
 ΠΕΑΡΟ.— Νά... γιατί ή Κάντια φοβάται τούς κλέφτες...
 ΚΑΝΤΙΑ.— Τήν ώρα που έρχομαστε είδα δυό σκιές εδώ απ' έξω, στο δρόμο...
 ΠΕΑΡΟ.— 'Αλήθεια ;...
 ΚΑΝΤΙΑ.— Ψέμματα θά σου πώ ;...
 ΠΕΑΡΟ.— Έγώ δεν τίς είδα... Γιατί λοιπόν δεν μου τίς εδειξες ;...
 ΚΑΝΤΙΑ.— Χάθηκαν τήν ίδια στιγμή πίσω από τὸ φράχτη...
 ΠΕΑΡΟ.— 'Αφέντη, έχει τὸ νοῦ σου... Τριγυρνᾶνε κλέφτες εδώ κοντά μας !... (Τὰ σκυλιά παύουν νὰ γαυρίζουν).
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Μά γιά στάσου... Γιατί φοβάστε τόσο ; Κρατάτε λεφτά μαζύ σας ;
 ΠΕΑΡΟ, (πλαφιάρικα).— Όχι !... Όχι !...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (ἀκόμη πιὸ καχύποπος).— Μήπως σᾶς κλέψανε καμιά φορά ;
 ΠΕΑΡΟ, (μὲ φρίκη).— Όχι !... Όχι !...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (φοβισμένος).— 'Ακούστε... 'Από πού εἴπατε ;
 ΠΕΑΡΟ.— 'Από τὸ Σάν—Κίριζο.
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καί πού πάτε ;
 ΠΕΑΡΟ.— 'Εκεῖ κάτω.
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Πῶς σὲ λένε ;
 ΠΕΑΡΟ.— Πέδρο Σέρρα.
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καί σένα ;
 ΚΑΝΤΙΑ.— 'Εμένα ; Κάντια Κόιας...
 Γιατί μᾶς ρωτάς ;
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— 'Ετσι, γιά νὰ ξεροῦ... (Τὰ σκυλιά ἀρχίζουν πάλι νὰ γαυρίζουν).
 ΠΕΑΡΟ.— 'Ακούτε ; 'Ακούτε ;... Γαυγίζουν πάλι τὰ σκυλιά... 'Αχ, σκυροῦί μας !
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Τρελλάθηδες ;...
 ΠΕΑΡΟ.— Νά, δεν γαυρίζουν πιά !
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Πλαγιάστε, πλαγιάστε καὶ μὴ συλλογίζετε τούς κλέφτες... Διάβολε ! Τί θά βροῦν νὰ κλέψουν ἀπὸ σᾶς ;...
 ΚΑΝΤΙΑ, (ικνευτικά).— 'Αφήσε μας νὰ πάμε ἄπάνω...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Καληνύχτα !...
 ΠΕΑΡΟ, (πλαφιάρικα).— 'Αφέντη, αφέντη !...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Τσιμουδιά ή έξω ἀπὸ δω πέρα... (Φεύγει ἀπὸ τὸ βάθος, ἀριστερά).

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.— Τί εἶν' αὐτό ! Ποιὸς τὴ σκότωσε ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ

ΠΕΑΡΟ.— Φοβάμαι...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Κι' ἐγὼ τρέμο ἀπὸ τὸ φόβο μου...
 ΠΕΑΡΟ.—'Η νύχτα εἶνε σκοτεινή... Αὐτὲς τίς νύχτες τριγυρνᾶνε κλέφτες...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Μὴ φωνάζεις ἔτσι !...
 ΠΕΑΡΟ.—'Ακούς τὰ σκυλιά ;
 ΚΑΝΤΙΑ.—'Όχι, δεν τ' ἀκούω...
 ΠΕΑΡΟ.—Μοῦ φαίνεται πως δεν θά τὴ γλυτώσουμε... (Τὰ σκυλιά οὐρλιάζουν ἔξω ἀπὸ τὸ χάνι).
 ΚΑΝΤΙΑ.—'Ακου...
 ΠΕΑΡΟ.—'Ερχονται οἱ καταραμένοι !...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Καλύτερα νὰ μὴν ἔπαυρες τὰ λεφτά... 'Όταν δεν εἴχαμε λεφτά εἴμαστε πιὸ ἥσυχοι...
 ΠΕΑΡΟ.—Σώπα !... Μὴ λές κοιταμάρες !... Θυμήσου τὴ χαρὰ μας διαν βρήκα τὸ πορτοφάκι μὲ τὰ λεφτά !...
 ΚΑΝΤΙΑ, (στενοχωρημένη).—'Εγὼ θά τὸ πετοῦσα...
 ΠΕΑΡΟ.—Δὲν εἶσαι καλά !...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Φοβάμαι...
 ΠΕΑΡΟ.—Τοὺς κλέφτες ;
 ΚΑΝΤΙΑ.—Καί τοὺς χοροφύλακες, Πέδρο.
 ΠΕΑΡΟ.—Καί γιατί ;
 ΚΑΝΤΙΑ.—Γιὰτὴν ἄν μᾶς ψάξουν καὶ βροῦν ἄπάνω μας ὅλα αὐτὰ τὰ λεφτά ;
 ΠΕΑΡΟ.—Θαί ποῦμε ὅτι εἶνε δικὰ μας !...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Κι' ἂν θέλουν ἀποδείξεῖς ; Τί θά κάνουμε τότε ;
 ΠΕΑΡΟ.—Τί θά κάνουμε ;... 'Εμεῖς τὰ βρήκαμε !... Εἶνε δικὰ μας !...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Καί τί θά τὰ κάνουμε, Πέδρο ;...
 ΠΕΑΡΟ.—Τί θά τὰ κάνουμε ; Στάσου ; μὴ

μιλάμε δυνατά... 'Ελεγεῖς τί θά τὰ κάνουμε ; Θά πάμε στο χωριό μας...
 ΚΑΝΤΙΑ.—'Εκεῖ πέρα μᾶς ξέρουν ὅλοι...
 ΠΕΑΡΟ.—Μά δὲ θά κάνουμε τοὺς πλούσιους ἀμέσως !... Ὁ ἀγοράσουμε στὴν ὥχλη μερικὲς κότες καὶ σιγά-σιγά θά γίνουμε κι' ἐμεῖς πλούσιοι !... (Τῆς δείχνει νευρικά τὰ λεφτά που εἶνε σ' ἓνα μεγάλο πορτοφάκι).—Γιὰ κῦττα ! Γιὰ κῦττα ! Τί ὄμορφα πού εἶνε !
 ΚΑΝΤΙΑ.—Κι' ἂν εἶνε ψεύτικα ;
 ΠΕΑΡΟ.—'Όχι, δεν εἶνε ψεύτικα, γιατί σοῦ θαμπώνουνε τὰ μάτια !... 'Αχ ! Τί ὄμορφα πού εἶνε !... 'Αν τὰ ἔβλεπαν οἱ κλέφτες... ('Ακούγονται τὰ σκυλιά ἀπὸ μακριά). 'Ακούς ! 'Ακούς !... 'Ερχονται !... Εἴμαστε χαμένοι !...
 ΚΑΝΤΙΑ.—Θά μᾶς σκοτώσουν !
 ΠΕΑΡΟ.—Εἴμαστε χαμένοι !... Εἴμαστε χαμένοι !... 'Ερχονται !... 'Ακούς !... 'Ακούς τὰ σκυλιά ; Στάσου νὰ κρῖνῳ καλά τὰ λεφτά στο στήθος μου... γιά νὰ μὴ μοῦ τὰ κλέψουν... (Τριγυροῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλοὶ καὶ τέλος κρούονται σὲ μιά γωνιά. Σιωπή. Τὰ σκυλιά δεν ἀκούγονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΖΙΑΝΝΙ

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ.—'Ελα, κοιμήσου ἐδῶ πέρα... 'Εχεις καὶ συντροφιὰ...
 ΤΖΙΑΝΝΙ.—'Ευνομοστὰ, κοιμάρε.
 ΠΕΑΡΟ, (μὲ φρίκη).— Ποιὸς εἶνε ;
 ΤΖΙΑΝΝΙ.—'Εγὼ εἶμαι, συντροφοῦ...
 ΚΑΝΤΙΑ, (σιγανὰ, στὸ Πέδρο).— Ποιὸς εἶνε ;... Ποιὸς εἶνε ;...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (στὸ Τζιάννι).— Πλάγιασε δὴ πέρα καὶ ἡσυχία... Καληνύχτα...
 ΤΖΙΑΝΝΙ.—Καληνύχτα, κοιμάρε... ('Ο Βιζέντζος βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ

ΤΖΙΑΝΝΙ, (βαρλώνεται κοντὰ στο Πέδρο. 'Εκείνος φοβάται καὶ θέλει ν' ἀποτραβηχθῆ).— Τί ἔχεις, κοιμάρε ;
 ΠΕΑΡΟ.—Τίποτα, τίποτα...
 ΤΖΙΑΝΝΙ.—Καληνύχτα...
 ΠΕΑΡΟ.—Καληνύχτα... (Σιωπή. 'Ο Τζιάννι ἀποκοιμείται ἀμέσως. 'Ο Πέδρο κάθε τόσο ἀνασπώνεται καὶ κτυπάει νὰ δῆ ἂν κοιμάται... Χτυποῦν μεσάνυχτα στο παλιὸ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας).
 ΚΑΝΤΙΑ, (νυστάζοντας).—Νά εἶνε ἄραγε καλὸς ἄνθρωπος ;... (Μικρὴ σιωπή. Τὰ σκυλιά οὐρλιάζουν). Πέδρο !... Πέδρο !... ('Ακούγεται ή φωνὴ τοῦ κριώνη. Σιωπή. Οὐρλιάζει τώρα πένθιμα ἓνας σκύλος μονάχα).
 ΠΕΑΡΟ.—Σώπα !... Σώπα !... (Τὸ σκυλί δεν οὐρλιάζει πιά. 'Ακούγεται πιὸ δυνατὰ ή φωνὴ τοῦ κριώνη).
 ΚΑΝΤΙΑ, (σιγανὰ).—Κοιμήσου !... Μὴ φοβάσαι !... Κοιμήσου !...
 ΠΕΑΡΟ, (ταραμένος).—Σώπα ! (Μεγάλῃ σιωπῇ. 'Ο Πέδρο ἀποκοιμείται. Σὲ λίγο ή Κάντια ἀποκοιμείται κι' αὐτὴ καὶ πέφτει ἐπάνω του βαρεῖα. 'Εκείνος, τρομαγμένος, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαμό). 'Α !... Δεν θά μοῦ ξεφύγῃς !... Θά σὲ πνίξω ! Κλέφτη !... (Μῆσα στὰ σκοτεινὰ ἀκούγονται ή βραχνὲς φωνὲς τοῦ Πέδρο καὶ τ' ἀγκομαχητὸ τῆς Κάντια. 'Ο Τζιάννι πετιέται τρομαγμένος).

ΤΖΙΑΝΝΙ.—Τί εἶνε ; Τί τρέχει ; Σκοτώνονται ; Βοήθεια ! Βοήθεια !
 ΠΕΑΡΟ, (ἄγρια).—Εἶσαι ἀκόμη ζωντανός ;... Βοήθαμε, Κάντια ! ('Ο Πέδρο πνίγει τὴν Κάντια. 'Η Κάντια πέφτει ἀνάσπαιλα, νεκρή). 'Α ! Κλέφτη !... Κλέφτη !... Νόμιζες πως κοιμόμουν, ἔ ;...
 ΤΖΙΑΝΝΙ, (βγαίνει ξεφρονίζοντας).—Κοιμάρε, κοιμάρε, σκοτώνονται !...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΤΖΙΑΝΝΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (κρατώντας ἓνα φανάρι).—Τί τρέχει ; Τί τρέχει ;
 ΠΕΑΡΟ.—Κλέφτες !... Κλέφτες !...
 ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ, (πλησιάζοντας τὸ φανάρι στο πτώμα τῆς Κάντια).—Τί εἶνε αὐτό ;... Ποιὸς τὴ σκότωσε ;
 ΠΕΑΡΟ, (μ' ἓνα οὐρλισμα).—'Α !... Τί ἔκανα !... 'Όχι, ὄχι ! Δεν εἶνε ἀλήθεια !... ('Ανασπώνει νευρικά τὸ ἄψυχο σῶμα τῆς Κάντια καὶ ξεφρονίζει μ' ἓνα τραγικὸ τόνο σὴ φωνή). Κάντια !... Κάντια !... Κλέφτες !... Κλέφτες !... (Φεύγει σὰν τρελλός, τραβώντας τὰ μαλλιά του. 'Ο Βιζέντζο κι' ὁ Τζιάννι ἔχουν παγώσει ἀπὸ τὸ φόβο τους. 'Ακούγεται ἀπ' ἔξω, μακριά, ή φωνὴ τοῦ Πέδρο). Κάντια !... Φτωχὴ μου Κάντια !... 'Όχι, Θεέ μου, τί ἔκανα !... Κλέφτες !... Κακοῦργο !... Κακοῦργο !...
 (Πέφτει γρήγορα ή ἀδελφία).
 ΙΝΙΑΤΣΙΟ ΓΚΑΕΖΙΑΣ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
 Ἐῤῥεται στους ἀναγνώστας του
 ΚΑΛΟΝ ΠΑΣΧΑ